ταν ὁ Βάλτερς καὶ ὁ Δὶκ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Γρόβενωρ κατὰ τὸν ὁρισθέντα χρόνον ἠρώτησε τὸν παῖδα ἐὰν ἐπεθύμει νὰ ζῇ ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ νὰ μάθῃ τὴν κηπουρικὴν καὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἀνθέων. Τοῦ Δὶκ τὸ πρόσωπον ἀνέλαμψεν ἐκ χαρᾶς, δὲν ὑπῆρχε δὲ ἀνάγκη νὰ ἐκφράσῃ τὴν συναίνεσίν του διὰ λόγων.

«Ἔχω δραστηριώτατον ἀρχικηπουρὸν ἐν τῇ ἐξοχικῇ μου οἰκίᾳ,» εἶπεν ὁ σὶρ Τζὼν, «καὶ ἔγραψα εἰς αὐτὸν περὶ σοῦ. Ἔχει δύο ἢ τρεῖς νέους ὑπ' αὐτὸν, ἀλλὰ λέγει ὅτι δύναται νὰ τοποθετήσῃ καὶ ἕτερον, οὕτω προτείνω νὰ σὲ στείλωμεν νὰ ἦσαι ὑπὸ τὴν φροντίδα του. Θέλω σὲ διατρέφει ἐν τῇ οἰκίᾳ του, καὶ ἐὰν ἐξακολουθῇς νὰ ἦσαι καλὸς παῖς, καὶ προσπαθῇς νὰ εὐαρεστήσῃς αὐτὸν διὰ τῆς προσοχῆς καὶ φιλοπονίας σου, εἰμὶ βέβαιος ὅτι θὰ ἦσαι εὐτυχέστατος μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του· ἐν δὲ τοῖς κήποις θέλεις εὑρεθῇ ἐν μέσῳ τῆς ἀφθονίας τῶν φίλων σου ἀνθέων.» Ὁ σὶρ Τζὼν εἶτα ἔδωκε τῷ Βάλτερς χρήματα μετὰ τῶν ὁποίων νὰ ἀγοράσῃ δύο ἐνδυμασίας διὰ τὸν Δὶκ καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα, καὶ τὰ ἐζήτησε νὰ διευθετήσῃ τὴν ὑπόθεσιν μετὰ τῶν γονέων του.

Τοῦ θέρους ἐπερχομένου ἡ οἰκογένεια ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ τῆς πόλεως μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, καὶ ὁ Δὶκ ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Δένχαμ, ἐξοχικὴν ἔπαυλιν τοῦ σὶρ Τζὼν, μετά τινων ἐκ τῶν ὑπηρετῶν, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν λοιπῶν.

Δὲν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Δὶκ νὰ εἴπῃ πολλὰ εἰς εὐχαρίστησιν· ἡ καρδία του ἦτο παραπολὺ πλήρης καὶ ἦτο καταζαλισμένος ἐκ τῶν νέων του ἐλπίδων. Ἀλλ' ὁ Βάλτερς ὅστις δὲν ἦτον ὀλιγώτερον εὐχαριστημένος ὡμίλησε δι' αὐτόν. Ὅταν ἀνεχώρησαν τῆς οἰκίας καὶ κατήρχοντο τὴν πλατεῖαν, ὁ Βάλτερς εἶπεν·

«Δὶκ, δοκιμάζεις τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἔγραψες χθὲς εἰς τὸ βιβλιάριόν σου ὅτι «ἡ τιμιότης εἶναι ἡ ἀρίστη πολιτική.»

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΘΑΡΡΟΣ ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ

—

Ὁ γέρων θεῖος μας Ἰάκωβος ἐκάθητο εἰς τὴν γωνίαν τῆς μεγάλης ἑστίας θεωρῶν τοὺς κλάδους τῶν δένδρων τοὺς καιομένους ἐν αὐτῇ, καὶ ἤκουε τὰ βήματα τοῦ ἀνεψιοῦ καὶ τῆς ἀνεψιᾶς του οἵτινες ἐπανήρχοντο ἐκ τοῦ σχολείου.

Τὰ τέκνα ἠγάπων πολὺ τὸν θεῖον Ἰάκωβον καὶ οὐδέποτε ἦσαν εὐτυχεῖς τόσον παρ' ὅταν ἤκουον αὐτὸν διηγούμενον ἱστορίας.

Ὁ γέρων Ἰάκωβος ἔζησε πολὺν χρόνον εἰς μεμακρυσμένας χώρας, καὶ ἠδύνατο νὰ διηγῆται πολλὰ καὶ παράδοξα περὶ τῶν τόπων τοὺς ὁποίους ἐπεσκέφθη.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ γέρων Ἰάκωβος ἐφαίνετο λίαν σύννους ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον διότι μετ' οὐ πολὺ ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ τὰ παιδία ἔδραμον πρὸς αὐτὸν ὅπως τὸν χαιρετήσωσι περιπαθῶς καὶ καθίσαντα παρ' αὐτῷ λέγει ἡ Φάννη:

—Δὲν μᾶς λέγεις τίποτε ἀπόψε;

—Ναὶ, κάμετέ μας τὴν χάριν, προσέθηκεν ὁ Φριδερίκος, καμμίαν ἱστορίαν μάχης.

Ὁ γέρων Ἰάκωβος ἐμειδίασε καὶ εἶπεν:

—Θᾶ σᾶς εἴπω μίαν ἱστορίαν ποῦ δὲν τὴν ἀκούσατε ἀκόμη! Θὰ ἰδῆτε πῶς εἰς ἡλικίαν ἕνδεκα ἐτῶν κατεδιώχθην παρ' ἐχθροῦ, καὶ πῶς ἐτρόμαξα παρ' ὀλίγον νὰ τρελλαθῶ διότι δὲν ἤμην γενναῖος τότε, καὶ πῶς ὅμως ἐπὶ τέλους ἐστράφην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μου, τὸν κατεδίωξα καὶ ἔφε.ον τὸν πόλεμον μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ στρατοπέδου του.

—Σὺ, σὺ μόνος! ἐφώναζον συγχρόνως τὰ δύο παιδία.

—Ναὶ ἀγαπητοί μου, ἐγὼ ὁλόμονος, εἶπεν ὁ γέρων. Ἀλλὰ μὴ μ' ἐρωτᾶτε πλέον, καὶ ἄφετέ με νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου:

«Ὅταν ἤμην παιδίον, εἶχον ἕνα θεῖον ὅστις εἶχε μεγάλην ἀγροτικὴν ἰδιοκτησίαν, καὶ ἀφοῦ ἀνέρρωσα ἀπὸ δεινὴν ἀσθένειαν, οἱ γονεῖς μου, νομίζοντες ὅτι θὰ μοὶ ἔκαμνε πολὺ καλὸν νὰ διέλθω ὀλίγας ἑβδομάδας εἰς τὴν ἐξοχὴν, μὲ ἔστειλαν πρὸς αὐτόν. Περιττὸν νὰ εἴπω πόσον ηὐχαριστούμην ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων, καὶ τῆς εὐχαρίστου πνοῆς δροσερᾶς αὔρας καὶ τῶν διασκεδάσεων τοῦ ἀγροτικοῦ βίου.

Μίαν ἡμέραν, γείτων τις ἔφερεν ὡραῖον ἰνδικὸν πετεινὸν καὶ δύο ἰνδικὰς ὄρνιθας τὰς ὁποίας ὁ θεῖος μου εἶχεν ἀγοράσει ὀλίγας ἡμέρας πρότερον, καὶ τὰ ὁποῖα ἔθηκαν μετὰ ταῦτα ἐν τῷ μεγάλῳ ὀρνιθῶνι. Τὴν ἐπαύριον πρωΐαν ἐπῆγα, κατὰ τὴν συνήθειάν μου, νὰ ζητήσω ζῶα εἰς τὸν ὀρνιθῶνα καὶ νὰ δώσω τροφὴν εἰς τὰ ὀρνίθια, ὅταν ὁ μέγας ἰνδικὸς πετεινὸς μὲ εἶδε, καὶ νομίζων ἀναμφιβόλως ὅτι ἤμην ξένος, ἐφούσκωσε τὰ πτερὰ καὶ τὸν λαιμὸν καὶ ἐκβάλλων κραυγὴν ἔτρεξε κατ' ἐπάνω μου. Ἐτρόμαξα τόσον ὥστε κατ' ἀρχὰς ἔστην ἀκίνητος· ἔπειτα ἔλαβα ὀλίγον θάρρος καὶ ἤρχισα νὰ ὑποχωρῶ. Ἀλλ' εὑρέθην κλεισμένος μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ ἐχθροῦ μου. Ἐφοβήθην τόσον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅσον δὲν ἐφοβήθην ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ὁ ἰνδιάνος μὲ ἐκύτταξε μετὰ μανίας, καὶ ἐγὼ τὸν ἐθεώρουν ἐπίσης μετὰ φρίκης. Ἀλλ' ἀμέσως ἤκουσα ἐκτὸς τοῦ ὀρνιθῶνος γέλωτα καὶ φωνὴν κράζουσαν «Θάρρος παιδίον μου! ὁ ἰνδιάνος αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μέγας ὀκνηρός!» Οἱ λόγοι οὗτοι μοὶ ἔδωκαν νέαν δύναμιν ἔσυρα ἀμέσως τὸ μανδύλιόν μου καὶ ἐκτύπησα τὸν ἐχθρόν μου κραυγάζων ὅσον ἠδυνάμην δυνατώτερα. Ὁ ἰνδιάνος δὲν ἐπερίμεινε δεύτερον κτύπημα, ἐστράφη ὅλως διόλου καταβεβλημένος, καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ ὀρνιθῶνος.